

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН
ПРИНЦЪТ-РЕНЕГАТ ИЛИ
БРАТЪТ НА КРАЛЯ

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Поглед върху ранния живот, приключенията, злодеянията и браковете на принц Демън Таргариен, както е записан от архимайстер Гилдейн от Цитаделата в Староград, възпроизведен тук от Джордж Р. Р. Мартин.

Той бил внук на крал, брат на крал, съпруг на кралица. Двама негови синове и трима негови внуци, щели да седнат на Железния трон, но единствената корона, която някога била носена от Демън, била короната на Каменни стъпала — жалко кралство, което сам бил създал с кръв и стомана и драконов пламък, и което скоро изоставил.

През вековете от дома Таргариен са произлезли както велики мъже, така и чудовища. Принц Демън бил и двете. По негово време в цял Вестерос нямало друг мъж така почитан, така обичан и така хулен. Той бил изтъкан от равни части светлина и мрак. За някои той бил герой, за други — най-черният от злодеите. Не е възможно да бъде разбрано най-трагичното кръвопролитие известно като Танцът на драконите, без да се вземе под внимание ключовата роля изиграна от този принц-негодник, преди и по време на конфликта.

Семената на големия конфликт били засети в последните години от дългото царуване на Старият крал, Джеерис I Таргариен. За самия Джеерис не е нужно да се казва много, само това, че след смъртта на любимата му съпруга Добрата кралица Алисан и тази на неговия син Бейлон, принц на Драконов камък, Ръка на краля и наследник на Железния трон, Негово величество бил само черупката на мъжа, който бил някога.

След загубата на принц Бейлон, Старият крал трябвало да потърси друг помощник за делата си. За своя нова Ръка той призовал сър Ото Хайтауър, по-млад брат на лорд Хайтауър от Староград. Сър Ото довел със себе си в двора съпругата и децата си и служил вярно на крал Джеерис през годините, които му били останали. Когато кралят започнал да губи силите и разсъдъка си и често оставал прикован към леглото, Алисънт, петнайсетгодишната дъщеря на сър Ото станала

негова постоянна компания — носела храната на Негово величество, четяла му, помагала му с банята и обличането. Старият крал понякога я обърквал с някоя от дъщерите си, наричайки я с техните имена; към края си той бил убеден, че тя била дъщеря му Сера, върнала се при него от отвъд Тясното море.

През 103 година след Завоеванието на Егон (сл.З.Е.) Крал Джеерис I Таргариен издъхнал в леглото си, докато лейди Алисънт му четяла „Свръхестествена история“ от септон Барт. Негово величество бил на шестдесет и девет години, той управлявал Седемте кралства откакто се бил възкачил на Железния трон на четиринайсетгодишна възраст. Останките му били изгорени в Драконовата яма, а прахът му бил погребан с този на Добрата кралица Алисан под Червената цитадела. Цял Вестерос скърбял. Дори в Дорн, който не бил в негово владение, мъжете плачели, а жените разкъсвали дрехите си.

Съгласно с желанието на Джеерис и решението на Великия съвет от 101, за наследник бил определен неговият внук Визерис, който се възкачил на Железния трон с името крал Визерис I Таргариен. По време на въздигането си крал Визерис бил на двадесет и шест години. Той бил женен от десет години за братовчедка си, лейди Емма от дома Арин, която била внучка на Стария крал и Добрата кралица Алисан по майчина линия чрез покойната принцеса Дела (починала 82 година сл.З.Е.). Лейди Емма била претърпяла няколко спонтанни аборта и била загубила един син още в люлката, но била родила и здрава дъщеря — Ренира (родена 97 година сл.З.Е.). Новият крал и неговата кралица обичали безумно момичето, единственото им живо дете.

Визерис I Таргариен бил великодушен и приветлив по природа и бил много обичан от лордовете си, както и от простолюдието. Управлението на Младия крал, както народът го нарекъл при възкачването, щяло да бъде мирно и процъфтяващо. Щедростта на Негово величество била пословична, а Червената цитадела се превърнала в място за поезия и разкош. Крал Визерис и кралица Емма били домакини на множество пирове и турнири, и обсипвали със злато и почести многобройните си фаворити.

В центъра на увеселенията, обгрижвана и обожавана от всички, била принцеса Ренира, малкото момиче, което певците в двора скоро

нарекли Радостта на кралството. Макар да била само на шест, когато баща ѝ седнал на Железния трон, Ренира била зряла за годините си, ярка и самоуверена, и красива, по начин, по който само някой с драконова кръв може да бъде красив. На седем години тя станала драконов ездач, издигайки се в небето на гърба на млад дракон, когото нарекла Сиракс — на името на богиня от стара Валирия. На осем, като много други благородни момичета, принцесата била направена виночерпец... но само на нейния баща, краля. На трапеза, на турнир или в двора, Визерис рядко можел да бъде видян без дъщеря му да е до него.

Междувременно досадата на управлението била оставена основно на Малкия съвет на краля и на неговата Ръка. Сър Ото Хайтауър останал на тази длъжност, служейки на внука, така както служел на бащата. Той бил способен човек, това признавали всички, макар много да го считали за горд, безцеремонен и надменен. Колкото по-дълго служел сър Ото, толкова по-властен ставал, казвали. И много велики лордове и принцове започнали да се възмуцават от държанието му и да завиждат на достъпа му до Железния трон.

Най-големият от съперниците му бил нашият принц-рenegат: Демън Таргариен, амбициозният, буен, по-малък брат на краля.

Колкото очарователен, толкова и избухлив, принц Демън спечелил рицарските си шпори на шестнадесет, а сам Стария крал му бил връчил Тъмна сестра като признание за неговата храброст. Макар да се оженил за господарката на Рунстоун през 97 година сл.З.Е., по време на царуването на Стария крал, бракът не бил успешен. Принц Демън намирал Долината на Арин за скучна („В Долината мъжете чукат овце“, пишел той. „Не може да ги вините, овцете им са по-красиви от жените им.“), и скоро започнал да изпитва неприязън към своята лейди съпруга, която той наричал „моята бронзова кучка“, заради бронзовите доспехи изписани с руни, които лордовете Ройс носели.

По време на възцаряването на брат му на Железния трон, принцът подал молба за разтрогване на брака си. Визерис му отказал, но позволил на Демън да се върне в двора, където да участва в Малкия съвет, служейки като надзорник на хазната от 103–104 и като юстициар^[1] в продължение на половин година през 104.

Управлението обаче отегчавало този войнствен принц. Нещата тръгнаха по-добре, когато крал Визерис го направил командир на Градската стража. Намирайки стражите лошо въоръжени и облечени в остатъци и парцали, Демън въоръжил всеки мъж с кама, къс меч и тояга, облякъл ги в черни плетени ризници (с нагръдници за офицерите) и им дал дълги златисти плащове, които те можели да носят с гордост. Оттогава мъжете от Градската стража станали известни като Златните плащове.

Принц Демън жадно се захванал с делата на Златните плащове и често обикалял уличките на Кралски чертог с хората си. В това, че въвел повече ред в града никой не можел да се съмнява, но наказанията му били зверски. Той намирал удоволствие в отрязването на ръцете на джебчиите, кастрирането на изнасилвачите и отсичането на носовете на крадците. През първата си година като командир бил убил трима мъже при улични свади. Не след дълго принцът станал добре известен във всички мрачни места на Кралски чертог. Той бил станал обичайна гледка в кръчмите (където пиел безплатно) и в комарджийските ями (откъдето винаги излизал с повече монети, отколкото имал на влизане). Макар да бил изпробвал безброй курви в градските бордеи и се говорело, че има особена слабост към дефлорирането на девизи, известна лисенска танцьорка скоро станала негова фаворитка. Тя носела името Мисария, макар нейните съперници и врагове да я наричали Мизерия, Белият червей.

Тъй като крал Визерис нямал жив син, Демън считал себе си за законния наследник на Железния трон и поискал титлата принц на Драконов камък, която Негово величество отказал да му даде... но в края на 105 година сл.З.Е., той бил известен сред приятелите си като Принцът на града, а сред простолудието като лорд на Квартала на бълхите. Макар кралят да не желаел Демън да го наследява, той оставал благосклонен към по-малкия си брат и бързо му прощавал множеството престъпления.

Принцеса Ренира също била влюбена в своя чичо, а Демън бил винаги внимателен към нея. Всеки път, когато прекосявал Тясното море с дракона си, ѝ донасял екзотични подаръци при завръщането си. Крал Визерис не бил обявлявал друг дракон след смъртта на Балерион, нито имал вкус към турнирите, ловът или фехтовката, докато принц Демън се бил отличил в тези сфери и изглеждало, че бил всичко, което

брат му не бил: жилав и безмилостен, прославен воин, елегантен, дързък, повече от опасен.

* * *

Въпреки, че корените на враждата им са предмет на спорове, всички са съгласни, че сър Ото Хайтауър, кралската Ръка изпитвал голяма неприязън към брата на краля. (Кралският шут Гъбарко твърди, че кавгата започнала, когато принц Демън лишил от девственост младата дъщеря на сър Ото — Алисънт, бъдещата кралица, но тези непристойни приказки не са подкрепени от друг източник). Сър Ото бил този, който убедил Визерис да свали принц Демън от поста надзорник на хазната, а после и от поста юстициар — действия, за които скоро щял да съжали. Като командир на Градската стража, с две хиляди мъже под негово командване, Демън бил по-могъщ от всякога.

„В никакъв случай не трябва да се позволява на принц Демън да се възкачи на Железния трон“, пишел Ръката на своя брат, лорда на Староград. „Той би бил втори Мегор Жестокия, или още по-лош“. Именно сър Ото бил пожелал (тогава) принцеса Ренира да наследи баща си. „По-добре Радостта на кралството, отколкото лорда на Квартала на бълхите.“ — написал той. И не бил единственият на това мнение. Но неговите поддръжници се сблъскали с огромно препятствие. Ако бил следван прецедента създаден от Великия съвет от 101, правото на мъжа надделявало над правото на жената. Поради липсата на законороден син, братът на краля бил преди дъщерята на краля в реда за наследяване, както Бейлон наследил трона преди Ренис през 92 година сл.З.Е.

Относно мнението на самия крал, всички хронисти ще се съгласят, че крал Визерис мразел раздорите. Макар да не бил сляп за недостатъците на брат си, той пазел скъпи спомени за свободомислещото момче с приключенски дух, което някога бил Демън. Дъщеря му била радостта на живота му, но братът си е брат. Отново и отново той се опитвал да помири принц Демън и сър Ото, но враждата между двамата винаги тлеела зад фалшивите им дворцови усмивки. Притиснат от обстоятелствата, крал Визерис могъл само да изкаже увереността си, че неговата съпруга ще го дари скоро със син.

И през 105 година сл.З.Е., той обявил пред двора и Малкия съвет, че кралица Емма носи отново дете.

* * *

През същата тази съдбовна година, сър Кристън Коул бил назначен в Кралската гвардия, за да запълни мястото, оставено след смъртта на легендарния сър Риам Редвин. Роден като син на стюард на служба при лорд Дондарион от Черен пристан, сър Кристън бил красив млад рицар на двадесет и три години. За пръв път привлякъл вниманието на двора, когато победил в мелето, проведено в Девичи извор в чест на възцаряването на крал Визерис. В последния момент на битката, сър Кристън избил с утринната си звезда^[2] Тъмна сестра от ръката на принц Демън, което зарадвало Негово величество, но разгневило принца. След това връчил на седемгодишната принцеса Ренира венеца на победителя и я помолил да носи нейния знак на благосклонност в двубоите. Поред победил принц Демън още веднъж и свалил от конете знаменитите близнаци Каргил — сър Арик и сър Ерик от Кралската гвардия, преди да бъде победен от лорд Лимънд Малистър.

Със светлозелените си очи, с черната си като въглен коса и ненатрапчивото си обаяние, Коул скоро се превърнал в любимец на всички дами в двора... и не на последно място сред тях била самата Ренира Таргариен. Тя била толкова поразена от чара на мъжа, когото наричала „моят бял рицар“, че помолила баща си да назначи сър Коул за неин заклет щит и пазител. Негово величество задоволил тази ѝ прищявка, както бил задоволявал много други. Оттогава сър Кристън винаги носел знака на принцесата на турнирите и бил неотлъчно до нея по пирове и веселия.

Малко след като сър Кристън сложил белия плащ на раменете си, крал Визерис поканил Лионел Стронг, лорд на Харънхъл, да се присъедини към Малкия съвет като юстициар. Лорд Стронг бил едър мъж, плещест и плешив и имал завидна репутация като боец. Тези, които не го познавали, често го смятали за скот, бъркайки неговото мълчание и бавната му реч с глупост. Но това било далеч от истината. Лорд Лионел бил учил в Цитаделата като млад и бил изковал шест

халки от веригата си, преди да реши, че майстерският живот не му приляга. Бил грамотен и образован, със задълбочени познания върху законите на Седемте кралства. Три пъти женен и три пъти останал вдовец, лордът на Харънхъл довел със себе си в двореца две девици — негови дъщери и двама сина. Момичетата станали камериерки на принцеса Ренира, а най-големият брат — сър Харвин Стронг, наричан още Кокалотрошача, станал капитан на Златните плащове. По-малкото момче, Ларис Кривото стъпало, се присъединил към доверениците на краля.

Такава била ситуацията в Кралски чертог в края на 105 година сл.З.Е., когато кралица Емма била отведена до ложето си в Стегата на Мегор и умряла по време на раждането на сина, когото Визерис Таргариен така дълго желяел. Момчето (кръстено Бейлон — на бащата на краля) я надживяло само с ден, оставяйки краля и двора съкрушени... с изключение може би на принц Демън, който бил видян в един бардак на Улицата на Коприната, да подхвърля пияни шегички за „наследника за един ден“ на своите благородни приятели. Когато вестта за това достигнала до краля (според легендата това била разказала курвата, която седяла в скута на Демън него ден, но доказателствата сочат, че всъщност бил един от неговите другари по чашка — търсец повишение капитан от Златните плащове), Визерис бил вбесен. На Негово величество най-накрая му било втръснало от неблагодарния му брат и неговите амбиции.

Веднага след като траурът приключил, кралят пристъпил бързо към разрешаването на дълго назрявалия въпрос за престолонаследничество. Пренебрегвайки прецедентите създадени от крал Джеерис през 92 и Великия съвет през 101 година, крал Визерис I провъзгласил дъщеря си Ренира за своя пълноправна наследница и я обявил за принцеса на Драконов камък. На извънредно пищна церемония в Кралски чертог, стотици лордове се поклонили пред Ренира, която била седнала в краката на баща си при основите на Железния трон, и ѝ се заклели да я почитат и защитават.

Принц Демън не бил сред тях. Бесен на кралския указ, принцът напуснал Кралски чертог и Градската стража. Първо отишъл на Драконов камък, качвайки се с любовницата си Мисария на гърба на

дракона Караксес — дълъг червен звяр, който простолюдието наричало Кървавия змей. Там той останал половин година, а Мисария забременяла.

Когато разбрал за бременността на наложницата си, принц Демън я дарил с драконово яйце и с тази си постъпка отишъл твърде далеч... Крал Визерис му заповядал да върне яйцето и да се върне при законната си съпруга, в противен случай щял да бъде обявен за изменник. Принцът се подчинил, макар и неохотно, отпращайки Мисария (без яйце) обратно в Лис, докато самият той отлетял към Рунстоун в Долината при нежеланата компания на „бронзовата кучка“. Но Мисария изгубила детето по време на буря в Тясното море. Когато новината достигнала до принц Демън, той не отронил и дума, но сърцето му се ожесточило към неговия брат, краля. Оттогава той започнал да говори за крал Визерис с презрение и мислел ден и нощ как да наследи трона.

Въпреки, че принцеса Ренира била обявена за наследница на баща си, много хора в кралството се надявали, че Визерис може да има наследник от мъжки пол, тъй като Младия крал нямал още тридесет години. Великият майстер Рунситър пръв започнал да склонява Негово величество да се ожени повторно и дори предложил подходяща избраница — лейди Лена Веларион, която тъкмо била навършила дванадесет. Лейди Лена била пламенна млада девица, току-що разцъфтяла, наследила красотата на истинска Таргариен от майка си Ренис и дръзкия, приключенски дух на баща си — Морския змей. Както той обичал да плава, така Лена обичала да лети и яздела не кой да е дракон, а самата Вхагар — най-стария и най-огромния от всички дракони на Таргариен след смъртта на Черния ужас през 94 година сл.З.Е. Вземайки момичето за съпруга, кралят можел да запълни пропастта, която се разраствала между Железния трон и Дрифтмарк, изтъкнал Рунситър. А и от Лена със сигурност щяло да излезе блестяща кралица.

Трябва да се каже, че Визерис I Таргариен не бил крал със силна воля — винаги дружелюбен и обичащ да се харесва, той разчитал предимно на мнението на хората около себе си и по-често постъпвал както са го посъветвали, отколкото по друг начин. В този случай,

обаче, Негово величество имал свое мнение, и никакви доводи не можели да го променят. Щял да се ожени отново, да... но не и за дванадесетгодишно момиче и не поради държавни съображения. Друга жена била привлякла погледа му. Той обявил намерението си да се ожени за лейди Алисънт от дома Хайтауър — умната и прекрасна осемнадесетгодишна дъщеря на Ръката на краля, момичето, което четяло на крал Джеерис, докато той умираше.

Хайтауър от Староград били стар и благороден род с безукорно потекло и срещу решението на краля не можели да бъдат повдигнати възражения. Но дори и така, пак имало хора, които мърморели, че Ръката бил надскочил положението си и с тази цел бил довел дъщеря си в двореца. Някои дори се съмнявали в целомъдрието на лейди Алисънт, предполагайки, че била отдала девствеността си на принц Демън, а след това била приемала в ложето си и крал Визерис още преди смъртта на кралица Емма. Според слуховете, в Долината принц Демън бил бичувал почти до смърт слугата, който му донесъл новината. Морския змей също не бил доволен. Домът Веларион бил подминат за пореден път, а дъщеря му Лена — презрително отхвърлена, както синът му Ленор бил отхвърлен от Великия съвет през 101 г., а жена му отхвърлена от Стария крал през 92 г. (Самата лейди Лена не изглеждала притеснена. „Нейна светлост проявява много повече интерес към летенето, отколкото към момчетата“, отбелязал нейния майстер.)

* * *

На сватбата на крал Визерис и Алисънт Хайтауър през 106 година сл.З.Е., се забелязвало отсъствието на дома Веларион. На пира принцеса Ренира наливала виното на мащехата си, а кралица Алисънт я целунала и я нарекла „дъще“. Принцесата била сред жените, които разсъблекли краля и го изпратили до брачното ложе. Смях и любов царували в Червената цитадела онази нощ... докато от другата страна на залива на Черна вода, лорд Корлис — Морския змей, провеждал военен съвет с брата на краля — принц Демън. Принцът не можел повече да понася Долината на Арин, Рунстоун и своята лейди съпруга. „Тъмна сестра е изкована за по-благородни цели от коленето на овце“,

се говори, че казал на лорда на Приливите. „Тя е жадна за кръв“. Но не въстание имал предвид принцът-рenegат, а виждал друг път към властта.

Веригата от скалисти острови между Дорн и Спорните земи на Есос, наречена Каменни стъпала, била отдавна обитавана от изгнаници, заточеници, корабокрушенци и пирати. Самите острови не били особено ценни, но местоположението им давало пълен контрол над морските пътища към и от Тясното море и търговските кораби, прекосяващи тези води, често се оказвали плячка за островните обитатели. И все пак, векове наред тези набези не били нещо повече от неудобство.

Десет години по-рано обаче, свободните градове Лис, Мир и Тирош оставили настрана древните си вражди, и се съюзили във война срещу Волантис. След като победили Волантис, трите града сключили „вечен съюз“ и се превърнали в нова значителна сила: Триархията, или, както били по-добре познати във Вестерос — Кралството на Трите дъщери, или още по-грубо — кралството на Трите курви. (Това „кралство“ нямало крал, а било управлявано от съвет от тридесет и трима магистри.) След като Волантис се оттеглил от Спорните земи, Трите дъщери обърнали поглед на запад. Армиите им, под командването на мирския принц — адмирал Крагхас Драар, помели Каменни стъпала, а принцът си спечелил прякора Крагхас Хранещият раците, защото бил привързал за колове върху мокрия пясък стотици пирати и ги оставил да се удавят от прилива.

Прибавянето на Каменни стъпала към владенията на Триархията в началото било одобрено от лордовете на Вестерос. Редът заменил хаоса и макар Трите дъщери да прибирали такса от всеки преминаващ кораб, това било малка цена.

Алчността на Крагхас Хранещия раците и неговите хора, обаче скоро променила отношението на лордовете — таксата била вдигната, а после била вдигната отново и скоро сумата станала толкова разорителна, че търговците, които някога плащали с охота, сега се опитвали да се промъкнат крадешком покрай галерите на Триархията, както някога се промъквали покрай пиратите. Драар и неговите лисенски и тирошки помощник-адмиралите сякаш се състезавали помежду си кой ще прояви най-голяма алчност. Лисенците станали особено мразени, защото искали не само пари — взимали жени,

момичета и хубави млади момчета да служат в техните градини на удоволствието и домове на възглавниците. (Сред поробените била и лейди Джоана Суан — петнадесетгодишната племенница на лорда на Каменен шлем. Когато нейния позорно стиснат чичо отказал да плати откупа, тя била продадена на един от домовете на възглавниците, където се издигнала до знаменитата куртизанка позната като Черния лебед, която на практика управлявала Лис. Уви, нейната история, колкото и да е завладяваща, няма място в настоящия разказ.)

Сред всички лордове на Вестерос от тези деяния страдал най-много Корлис Веларион, лорд на Приливите, чиито флот го направил по-богат и могъщ от всеки друг мъж в Седемте кралства. Морския змей бил решен да сложи край на управлението на Триархията над Каменни стъпала и в лицето на Демън Таргариен намерил благоразположен съюзник, жаден за златото и славата, които би му донесла една победна война. Избягвайки сватбата на краля, те обмислили планове си във Висок прилив на острова Дрифтмарк. Лорд Веларион щял да командва флота, а принц Демън — армията. Силите на Трите дъщери щели да ги превъзхождат многократно... но принцът щял да поведе в битката и своя дракон — Караксес Кървавия змей и неговите пламъци.

* * *

Боевете започнали през 106 година сл.З.Е. Принц Демън събрал без затруднения армия от авантюристи без земи и втори синове и спечелил много битки през първите две години от войната. През 108 година сл.З.Е., когато най-после се срещнал лице в лице с Крагхас Хранещия раците го убил собственоръчно и му отсякъл главата с Тъмна сестра.

Крал Визерис, несъмнено бил доволен, че се е отървал от проблемния си брат и подкрепял усилията му с редовни плащания в злато и до 109 година сл.З.Е. принц Демън и неговата армия от наемници и главорези били превзели всички острови без два, а флотът на Морския змей контролирал водите помежду им. По време на този кратък момент на победа принц Демън се обявил за крал на Каменни стъпала и Тясното море, а лорд Корлис поставил корона на главата

му... но „кралството“ им далеч не било сигурно. На следващата година Кралството на Трите дъщери изпратило нови войски под командването на подлия тирошки капитан Ракалио Риндуун, който със сигурност е един от най-интересните и ярки негодници в анализите на историята, а Дорн се включил във войната в съюз с Триархията. Боевете се възобновили.

Крал Визерис и неговия двор останали невъзмутими. „Оставете Демън да си поиграе на война“, говорят, че казал Негово величество. „Това го държи настрана от белите“. Визерис бил мирен човек и през тези години Кралски чертог бил място на безкрайни пирове, балове и турнири, където пътуващи актьори и певци приветствали раждането на всеки нов наследник на Таргариен. Кралица Алисънт се оказала толкова плодовита, колкото и красива. През 107 година сл.З.Е. родила на краля здрав син, когото нарекла Егон — на Завоевателя. Две години по-късно родила и дъщеря — Хелена, а през 110 г. дарила Негово величество с втори син — Емонд, за когото казвали, че бил наполовина по-малък от по-големия си брат, но двойно по-свиреп.

Принцеса Ренира продължавала да седи в подножието на Железния трон, докато баща ѝ приемал придворните, Негово величество започнал също така да я води и на заседанията на Малкия съвет. Въпреки, че много лордове и рицари търсели нейното благоволение, принцесата виждала само сър Кристън Коул, своя галантен заклет щит.

„Сър Кристън защитава принцесата от враговете, но кой ще защити принцесата от сър Кристън?“, попитала веднъж кралица Алисънт в двора.

Приятелството между кралицата и нейната доведена дъщеря не продължили дълго, защото и двете, Ренира и Алисънт, се стремели да бъдат първа дама на кралството... И въпреки, че кралицата дарила краля не с един, а с два наследника, Визерис не предприел нищо, за да промени реда на наследяването. Принцесата на Драконов камък оставала наследница и половината от лордовете на Вестерос се били заклели да защитават правата ѝ. За тези, които питали: „А решението на Великия съвет от 101-ва година?“, кралят оставал глух. Въпросът бил решен, смятал кралят и това решение нямало да бъде преразгледано.

Въпреки това, въпросите продължавали и най-често били задавани от самата кралица Алисънт. А най-силният ѝ поддръжник бил баща ѝ, сър Ото Хайтауър, Ръката на краля. Когато през 109-та година той притиснал твърде много крал Визерис, кралят освободил сър Ото от длъжността му, а на негово място назначил мълчаливият лорд на Харънхъл, сър Лайънъл Стронг. „Тази Ръка няма да ме тормози“, заявил Негово величество.

Но дори след връщането на сър Ото в Староград, в двора оставала „партията на кралицата“ — група влиятелни лордове, приятелски настроени към кралица Алисънт и поддържащи правата на синовете ѝ над трона. Срещу тях стояла „партията на принцесата“. Крал Визерис обичал жена си и дъщеря си, и ненавиждал противопоставянето и съперничеството. Той непрекъснато се стремил да запази мира между своите жени, обсипвайки и двете с подаръци, злато и почести. Докато той бил жив и управлявал балансирайки двете страни, баловете и турнирите продължавали, както и преди, и мирът царял в кралството... но наблюдателните забелязвали, как драконите на противоборстващите партии хапели и бълвали огън по тези на съперника, когато имали възможността да са наблизко.

През 111 година в Кралски чертог се състоял големият турнир в чест на петата годишнина от брака на краля с кралица Алисънт. На пира за откриването кралицата била в зелена рокля, докато принцесата ефектно се била облякла в червеното и черното на Таргариен. Това не останало незабелязано, и оттогава станало обичай, когато се говори за привържениците на кралицата или на принцесата, да бъдат наричат съответно „зелените“ или „черните“. На самия турнир черните имали много по-голям успех, защото сър Кристън Коул, който носел почетния знак на принцеса Ренира, свалял от седлата всички поборници на кралицата, в това число нейните братовчеди и по-малкият ѝ брат сър Гуейн Хайтауър.

Но имало един, който не носил нито зелено, нито черно, а бил облечен в злато и сребро. Принц Демън накрая се бил завърнал в двора. С корона на главата, наричащ себе си крал на Тясното море, той без предупреждение се появил в небето над Кралски чертог на своя дракон и прелетял три пъти над турнирното поле... Но когато накрая се приземил, той преклонил коляно пред брат си и му протегнал своята корона в знак на своята любов и преданост. Визерис му върнал

короната и целунал Демън по двете страни, а лордовете и простолюдието гръмогласно приветствали събирането на синовете на принц Бейлон Таргариен. И най-шумно от всички се радвала принцеса Ренира, развълнувана от завръщането на любимия си чичо, като го умолявала да остане по-дълго.

Принц Демън останал в Кралски чертог половин година, дори отново получил място в Малкия съвет, но нито възрастта, нито изгнанието му го били променили. Скоро Демън отново се свързал със старите си приятели от Златните плащове и се върнал в заведенията на Улицата на Коприната, където бил смятан за ценен покровител.

Въпреки, че той се отнасял към кралица Алисънт с цялата подобаваща на статута ѝ учтивост, между тях нямало топлота, и мнозина споменавали, че принцът бил особено студен с децата ѝ, особено с племенниците си Егон и Емонд, раждането на които го преместило далеч в реда за наследяване.

С принцеса Ренира случаят бил съвсем различен. Демън прекарвал дълги часове в компанията ѝ, развличайки я с разкази за своите пътешествия и битки. Той ѝ подарявал перли, коприна и книги, и нефритена тиара, която според неговите думи, принадлежала на императрицата на Ленг, четял ѝ стихове, вечерял с нея, ловували с ястреби, плавали, забавлявал я надсмивайки се над зелените придворни, „блюдолизците“, които се умилквали пред кралица Алисънт и децата ѝ. Той възхвалявал красотата ѝ, наричайки я най-прекрасната дева на Седемте кралства. Чичо и племенница започнали да летят заедно почти всеки ден, яздейки Сиракс и Караксес до Драконов камък и обратно.

Тук източниците ни се разминават. Великият майстер Рунситър само отбелязва, че братята отново се скарали, и принц Демън напуснал Кралски чертог, връщайки се към своята война при Каменни стъпала. За причината на скандала той не говори. Други споменават, че заради увещанията на кралица Алисънт, Визерис отпратил Демън. Но септон Юстас и Гъбарко разказват друга история... По-точно, две други истории. Юстас, по-малко вулгарния от тях, пише, че принц Демън съблазнил своята племенница принцесата, лишавайки я от девственост. Когато любовниците били открити заедно в леглото и били доведени при краля, Ренира настоявала, че обича чичо си, и молела краля да ѝ позволи да се омъжи за него. Но крал Визерис не желал и да чуе за

това, и напомним на дъщеря си, че принц Демън е вече женен. В гнева си, той заключил дъщеря си в покоите ѝ, казал на брат си да заминава, като заповядал и на двамата никога повече да не споменават случилото се.

Историята, разказана от Гъбарко, е далеч по-перверзна. Според джуджето, принцесата желаела страстно сър Кристън Коул, а не принц Демън, но сър Кристън бил истински рицар, благороден, целомъдрен и верен на клетвите си, и въпреки че той ден и нощ прекарвал в нейната компания, той никога дори не я бил целунал, и не ѝ бил казал, че я обича.

— Когато той те погледне той вижда момичето, което ти беше, а не жената, която си станала — казал на племенницата си Демън. — Но аз мога да те науча как да го накараш да види у теб жената.

Той започнал с уроци по целуване, твърди Гъбарко. След това принцът минал към това, да показва на племенницата си, как да докосва мъж, за да му достави удоволствие — и в тези уроци понякога участвал самият Гъбарко и неговият предполагаемо огромен член. Демън учил момичето да се съблича съблазнително, смучел гърдите ѝ, за да ги направи по-чувствителни, летели заедно на дракон към самотните скали на залива Черна вода, където можели незабелязани от никого да се събличат, и принцесата да практикува изкуството да доставя наслаждение на мъжа с уста. Нощем той тайно я извеждал от стаите ѝ, облечена като момче-паж, и я водел в бордеите на Улицата на коприната, където принцесата можела да наблюдава мъже и жени в любовен акт, и да се учи на „женското изкуство“ от блудниците на Кралски чертог.

Колко дълго продължавали тези уроци, Гъбарко не казва, но за разлика от септон Юстас, той настоява, че принцеса Ренира останала девица, защото тя желаела да запази невинността си като дар за своя възлюблен. Когато тя накрая се обърнала към своя „бял рицар“, използвайки всичко научено, сър Кристън Коул с ужас я отблъснал. Цялата история скоро станала известна, благодарение на самия Гъбарко. Отначало крал Визерис отказал да повярва дори на една дума, докато сам принц Демън не потвърдил, че това била истината.

— Дай ми момичето за жена, — се предполага, че казал той на брат си. — Кой сега ще я вземе?

Вместо това кралят го отпратил в изгнание, забранявайки му под смъртна заплаха да се връща в Седемте кралства. (Лорд Стронг, Ръката на краля, възразявал, че принцът трябва незабавно да бъде екзекутиран като изменник, но септон Юстас напомнил на Негово величество, че няма по-голямо проклятие, от родоубийството).

Какво се е случило по-нататък, е сигурно. Демън Таргариен се върнал на Стъпалата и продължил своята война за тези голи, брулени от бурите камъни. Великият майстер Рунситър и сър Харолд Уестърлинг, лорд-командирът на Кралската гвардия, починали през 112 година сл.З.Е. Сър Кристън Коул бил обявен като нов лорд-командир на мястото на сър Харолд, а архмейстерите от Цитаделата изпратили в Кралски чертог майстер Мелос, който да приеме веригата на Великия майстер и неговите задължения. И така в Кралски чертог възстановило привичното спокойствие за следващите две години... До 113 година, когато принцеса Ренира навършила шестнадесет, влязла във владение на Драконов камък и се омъжила.

Дълго преди някой да е имал причини да се съмнява в целомъдрието на принцесата, въпросът за избора на подходящ консорт бил грижа на крал Визерис и на неговия съвет. Великите лордове и рицари суетели край нея като нощни пеперуди около пламък, опитвайки се да получат нейното благоволение. Когато Ренира посетила Тризъбеца през 112 година сл.З.Е., синовете на лордовете Бракен и Блекууд се сразили в дуел за нея, а по-младият син на лорд Фрей имал смелостта открито да ѝ поиска ръката (и оттогава бил наречен „Глупавия Фрей“). На запад сър Джейсън Ланистър и неговия брат-близък сър Тиланд си съперничели за нея по време на пира в Скалата на Кастърли. Синовете на лорд Тъли от Речен пад, лорд Тирел от Планински рай, лорд Оукхарт от Стар дъб, лорд Тарли от Рогов хълм, те всички ухажвали принцесата. Ухажвал я и най-големият син на Ръката — сър Харвин Стронг, Кокалотрошача, както го наричали. Той бил наследникът на Харънхъл и се смятало, че е най-силният човек в Седемте кралства. Визерис дори говорел за брак на Ренира с принца на Дорн и да присъедини по този начин дорниците към кралството.

Свой кандидат имала и кралица Алисънт: нейният най-голям син — принц Егон, природеният брат Ренира. Но Егон бил дете, принцесата била по-голяма от него с десет години. Освен това братът и сестрата никога не се били разбирали.

— Още по-сериозен повод да ги съберем в брак, — спорела кралицата.

Визерис не се съгласил.

— Момчето е на Алисънт, — казал той на лорд Стронг. — Тя иска да го види на трона.

Най-добрият избор, както се съгласили накрая краля и Малкия съвет, бил братовчедът на Ренира — Ленор Веларион. Макар Великият съвет от 101 година да отхвърлил неговите претенции, момчето Веларион си оставал внук на принц Емон, светла му памет и правнук на самия Стар крал и имал драконова кръв и от двамата си родители. Този брак можело да обедини и усили кралската кръв и да върне на Железния трон приятелството на Морския змей и неговия могъщ флот. Прозвучало само едно възражение: Ленор Веларион бил вече на деветнадесет години, и до този момент не бил показвал интерес към жените. Вместо това той се бил обкръжил с привлекателни оръженосци на негова възраст и както се говорело, предпочитал тяхната компания. Но Великият майстер Мелос отхвърлил това притеснение.

— И какво от това? — се смятало, че казал той. — Аз не обичам риба, но когато ми я сервират, я ям.

И с това решението било взето.

Кралят и съветът пропуснали да се посъветват с принцесата и доказвайки, че е дъщеря на баща си, Ренира имала собствено мнение за бъдещия си брак. Принцесата познавала добре Ленор Веларион и не искала да се омъжва за него.

— Моите природени братя са му по вкуса, — казала тя на краля (принцесата винаги наричала синовете на кралица Алисънт природени братя, не просто братя).

И въпреки, че Негово величество да я убеждавал, умолявал, крещял, наричал я неблагодарна дъщеря, нищо не можело да я разколебае... Докато кралят не й напомнил за престолонаследничество. Каквото кралят е решил, това кралят може да отмени, обърнал внимание Визерис. Тя ще се омъжи както той

повелява, или нейният природен брат Егон ще стане престолонаследник вместо нея. Тогава принцесата се предала. Септон Юстас казва, че тя била паднала на колене пред баща си и го помолила да ѝ прости, Гъбарко твърди, че му се била изплюла в лицето. Но и двамата са единомислени, че в крайна сметка тя се съгласила за брака.

И тук отново нашите източници се разминават. В тази нощ, съобщава септон Юстас, сър Кристън Коул проникнал в спалнята на принцесата, за да ѝ признае любовта си. Той казал на Ренира, че на пристанището ги чака кораб, умолявал я да избяга с него отвъд Тясното море. Те щели да се оженят в Пентос или в Тирош или в Стар Волантис, там, където не достигала властта на баща ѝ, и където никого нямало да вълнуват предадените от него клетви на кралски гвардеец. Неговите умения с меч и боздугана били такива, че всеки търговски принц би го взел на служба. Но Ренира му отказала. Напомнила му, че била от драконовата кръв и била длъжна да стане нещо повече от жена на обикновен наемник. И ако той толкова лесно бил готов да предаде клетвите си на кралски гвардеец, много ли ще означават за него брачните клетви?

Гъбарко разказва съвсем друга история. В неговата версия, принцеса Ренира била тази, която отишла при сър Кристън, а не той при нея. Тя го намерила сам в Кулата на Белия меч, затворила вратата и хвърлила плаща, разкривайки голотата си.

— Аз пазах своето моминство за теб, — казала тя. — Вземи го, като доказателство за моята любов. То малко ще означава за моя годеник, и може би, ако той разбере, че не съм целомъдрена, ще ме отхвърли.

Но въпреки цялата ѝ красота, сър Кристън останал глух към молбите ѝ, защото бил човек на честта, верен на клетвите си. Наскърбена и ядосана, принцесата се загърнала в плаща и се скрила в нощта... Където случайно срещнала сър Харвин Стронг, връщач се от гуляй във вертепите на града. Кокалотрошачът отдавна желяел принцесата, и не се поколебал, за разлика от сър Кристън. Той бил този, който взел моминството на Ренира, проливайки девичата ѝ кръв с меч на своя член... по думите на Гъбарко, който твърди, че ги намерил в леглото на разсъмване.

Както и да се е случило, от този ден любовта, изпитвана от сър Кристън Коул към Ренира Таргариен, се превърнала в ненавист, и

човекът, който по-рано бил неизменен спътник и поборник на принцесата, се превърнал в най-непримиримия от враговете ѝ.

Не след дълго, Ренира отплавала към Дрифтмарк, придружена от придворните си дами (две от тях били дъщери на Ръката и сестри на сър Харвин), шутът Гъбарко и новия ѝ поборник — самият Кокалотрошач. През 114 година сл.З.Е., Ренира Таргариен, принцеса на Драконов камък взела за съпруг Ленор Веларион (когото посветили в рицарство две седмици преди сватбата, тъй като се смятало за необходимо принцът консорт да бъде рицар). Булката била на седемнадесет, младоженецът на двадесет и всички смятали, че били красива двойка. Сватбата била отпразнувана със седемдневен пир и рицарски двубои. Сред участниците били братята на кралица Алисънт, петима заклетни братя от Кралската гвардия, Кокалотрошача и фаворита на младоженеца — сър Джофри Лонмаут, известен като Рицаря на целувките. Когато Ренира подарила жартиера си на сър Харвин, новият ѝ съпруг се засмял, и връчил своя на сър Джофри.

Сър Кристън Коул се обърнал към кралицата вместо към Ренира. Нейна милост с удоволствие го удостоила със своята благосклонност. Носейки нейния знак, младият лорд-командир на Кралската гвардия победил всичките си съперници, сражавайки се с мрачна ярост. Оставил Кокалотрошача със счупена ключица и строшен лакът, (с което подтикнал Гъбарко да започне да го нарича Кокалострошения), но този, който изпитал гнева му в пълната му сила бил Рицарят на целувките. Любимото оръжие на Коул било утринна звезда и сипещите се удари спукали шлема на поборника на сър Ленор и го оставили проснат в калта. Отнесен окървавен от бойното поле, сър Джофри умрял шест дни по-късно, без да се върне в съзнание. Според Гъбарко, сър Ленор прекарал часове до постелята му и горко плакал, когато починал.

Крал Визерис бил крайно разгневен, че радостното празненство се превърнало в повод за скръб и взаимни обвинения. Твърдят, че кралица Алисънт не споделяла неодобрението му, а скоро след това поискала сър Кристън Коул да бъде назначен за неин личен телохранител. Хладината между съпругата на краля и неговата дъщеря

била очевидна за всички. Дори пратениците на Свободните градове я отбелязвали в писмата си до Пентос, Браавос и Стар Волантис.

Скоро след това сър Ленор се завърнал в Дрифтмарк, като оставил мнозина да гадаят дали бракът е бил консумиран. Принцесата останала в двора, заобиколена от приятели и поклонници. Сър Кристън Коул не бил между тях, тъй като преминал окончателно към поддръжниците на кралицата — зелените, но огромният и страховит Кокалотрошач (Кокалострошения, според Гъбарко) заел мястото му, оглавявайки черните и бил неотлъчно до Ренира по време на пиршествата, баловете и лова.

Съпругът ѝ нямал никакви възражения. Сър Ленор предпочитал удобствата на Висок прилив, където намерил нов фаворит в лицето на рицаря сър Карл Кори.

* * *

След това, въпреки че придружавал съпругата си по време на важни дворцови събития, където присъствието му било очаквано, сър Ленор прекарвал повечето време разделен от принцесата. Септон Юстас твърди, че едва ли са споделяли брачното ложе повече от дузина пъти. Гъбарко потвърждава това, но добавя, че сър Карл Кори често споделял леглото им, тъй като принцесата се възбуждала гледайки развлеченията на мъжете и още добавя, че понякога двамата мъже я включвали в техните удоволствия. Но Гъбарко си противоречи, защото другаде заявява, че в такива нощи Ренира оставяла съпруга си с неговия любовник, и търсела утеха в обятията на Харвин Стронг.

Каквато и да била истината по въпроса, скоро принцесата обявила, че чака дете. Бебето се родило в края на 114 година сл.З.Е. и било едро, яко момченце с кафява коса, кафяви очи и чип нос (сър Ленор бил с орлов нос, сребристобяла коса и люлякови очи, които свидетелствали за валирийския му произход.) Ленор искал да кръсти детето Джофри, но баща му, лорд Корлис отхвърлил желанието му. Вместо това му дали традиционното име на рода Веларион — Джекерис (приятелите и братята му го наричали Джек).

Дворът все още празнувал раждането на детето на принцесата, когато кралица Алисънт родила трети син на Визерис — Дерон...

чиито черти били свидетелство за драконовата му кръв. По заповед на краля, кърмачетата Джекерис Веларион и Дерон Таргариен били кърмени от една и съща дойка, докато дошло времето да бъдат отбити. Казват, че кралят се надявал да предотврати бъдеща вражда ако момчетата израснат като млечни братя.

Ако е било така, за съжаление надеждите му се били оказали напразни.

Година по-късно, през 115 година сл.З.Е., станал трагичен инцидент, и то от тези, които определят съдбините на цели кралства. „Бронзовата кучка“ от Рунстоун, лейди Реа Ройс паднала от коня си по време на лов със соколи и счупила черепа си върху някакъв камък. Била на легло девет дни, когато се почувствала достатъчно силна, за да стане от постелята... но не бил изминал и час от ставането, когато рухнала и починала на място. Гарван полетял незабавно към Бурен край, а лорд Баратеон изпратил вестител по море към Кървав камък, където принц Демън едва успявал да отбранява мизерното си кралство от мъжете на Триархията и дорнските им съюзници. Демън веднага отлетял към Долината. „Да погребва жена си“, въпреки че било по-правдоподобно, че възнамерявал да предяви иск към нейните земи, замъци и приходите им. Не успял в начинанието си — Рунстоун бил наследен от племенника на лейди Реа и когато Демън обжалвал решението на Орлово гнездо, не само че искът му бил отхвърлен, лейди Джейн го предупредила, че присъствието му в Долината е нежелано.

По пътя си обратно към Каменни стъпала, принцът посетил Дрифтмарк, за да прояви учтивост към стария си съюзник Морския змей и принцеса Ренис. Висок прилив било едно от малкото места, където братът на краля можел да бъде сигурен, че няма да бъде отхвърлен. А там погледът му се спрял върху дъщерята на лорд Корлис — Лена, девойка на двадесет и две години, висока, тънка, и невероятно красива (дори Гъбарко бил смаян от красотата ѝ, и твърди, че била „почти толкова красива, колкото и брат ѝ“), с гъста грива от сребърни къдрици, които падали под кръста ѝ. От дванадесетгодишна възраст Лена била сгодена за сина на Морския господар на Браавос... но бащата починал преди сватбата да бъде осъществена, а синът скоро се оказал прахосник и глупак, и пропилял както наследството, така и влиянието на рода си, преди да се появи в Дрифтмарк. Тъй като не

разполагал с елегантно решение, с което да разреши неуместната ситуация, а не желал да се стигне до брак, лорд Корлис непрекъснато отлагал сватбата.

Принц Демън се влюбил в Лена — така ни убеждават певците. Хората с по-цинични възгледи си мислели, че в нея принцът бил видял възможност да укрепят позициите си. Някога наследник на брат си, сега вече паднал доста ниско в стълбицата на наследниците, а нито при зелените, нито при черните имало място за него... но домът Веларион бил достатъчно влиятелен, за да си позволи да се опълчи безнаказано и на двете партии. Уморен от битката за Каменни стъпала и най-сетне избавен от „бронзовата кучка“, Демън Таргариен поискал от лорд Веларион ръката на дъщеря му.

Годеникът изгнаник от Браавос бил препятствие, но не задълго; Демън му се подиграл в лицето така жестоко, че на момчето не останал друг избор, освен да го накара да докаже думите си със стомана. Въоръжен с Тъмна сестра, принцът бързо се справил с опонента си и две седмици по-късно сключил брак с лейди Лена Веларион, изоставяйки своето мизерно кралство Каменни стъпала. (Петима други мъже наследили титлата му на крал на Тясното море, преди кратката и кървава история на дивашкото „кралство“ основано от наемници, да завърши завинаги.)

Принц Демън знаел, че брат му нямало да остане доволен като научи за новия му брак. Благоразумно, принцът и новата му невеста отпътували далеч от Вестерос след сватбата, като прекосили Тясното море на гърба на драконите си. Някои твърдят, че се отправили към Валирия, надсмивайки се над проклятието, надвиснало над димящата пустош, за да търсят тайните на драконовите господари от някогашната Свободна твърд. Истината не била така романтична. Принц Демън и лейди Лена първо отлетели към Пентос, където били почетени от принца на града. Пентошите се страхували от нарастващата сила на Триархията от юг и в лицето на принц Демън виждали ценен съюзник срещу Трите сестри. От там, принцът и неговата булка отлетели до Стар Волантис, където ги посрещнали също така сърдечно. След това полетели нагоре срещу течението на Ройн, до Кохор и Норвос. В тези градове, отдалечени от неволите на Вестерос и мощта на Триархията, приветствията далеч не били така

бурни. Въпреки това, навсякъде били следвани от огромни тълпи, дошли да видят Вхагар и Караксес.

Драконовите ездачи били отново в Пентос, когато принцесата разбрала, че очаква дете. Принц Демън и съпругата му решили да избегнат по-нататъшни полети докато не се роди детето, и останали да гостуват в дома на един от магистрите на града.

Междувременно, във Вестерос, принцеса Ренира родила втори син в края на 115 година сл.З.Е. Детето получило името Лусерис, (Люк накратко). Септон Юстас разказва, че сър Ленор и сър Харвин присъствали на раждането. Като брат си Джек, Люк имал кафяви очи и гъста кафява коса, вместо сребрилата коса на принцовете Таргариен, но бил едро и силно дете и крал Визерис бил очарован от него, когато го представили в двора. Чувствата му не били споделени от кралицата. „Продължавайте да опитвате.“, казала кралица Алисънт на сър Ленор. „Следващото може и да прилича на теб.“ И съперничеството между зелените и черните се задълбочило, докато накрая принцесата и кралицата не били способни да издържат присъствието една на друга.

В последствие кралицата обитавала Червената цитадела в Кралски чертог, а принцесата се оттеглила на Драконов камък със своя поборник, сър Харвин Стронг. Твърдят, че съпругът ѝ, сър Ленор я посещавал „често“.

През 116 година сл.З.Е., в Свободния град Пентос, лейди Лена родила дъщери близначки, първите законородени деца на принц Демън. Принцът кръстил момичетата Бела (на баща си), и Рена (на майката на жена си). Когато били на шест месеца, момичетата и майка им отплавали към Дрифтмарк, а Демън полетял пред тях с двата дракона. От Висок прилив изпратил гарван към Кралски чертог, за да осведоми краля за раждането на племенниците му и умолявал за разрешението да представи момичетата в двора, за да получат кралската благословия. Въпреки че Ръката и малкият съвет били категорично против, Визерис склонил, тъй като все още обичал брат си, който му бил другар от детските години. „Демън е станал баща“, казал на архимайстер Мелос, „Ще се е променил.“ И така синовете на Бейлон Таргариен се сдобрили за втори път.

През 117 година сл.З.Е., на Драконов камък, принцеса Ренира родила още един син. На сър Ленор най-накрая му било разрешено да кръсти дете на загиналия си приятел, сър Джофри Лонмаут. Джофри Веларион бил толкова голям, червендалест и здрав, колкото и братята му и точно като тях бил с кестенява коса, кафяви очи и черти, които някои в двора наричали обикновени. Шушукането започнало отново. Сред зелените, това било неоспоримо доказателство, че бащата на синовете на Ренира не бил съпругът ѝ Ленор, а нейният поборник, Харвин Стронг.

Без значение дали е имало някаква истина в тези обвинения, нямало съмнение, че крал Визерис все още смятал дъщеря му да наследи Железния трон, както и нейните синове след това. Според кралския декрет, на всяко от момчетата Веларион било давано драконово яйце още докато били в люлката. Тези, които се съмнявали в бащинството на синовете на Ренира шушукали, че яйцата никога няма да се излюпят, но въпреки това, те се излюпили и драконите били кръстени Вермакс, Аракс и Тираксес. И както септон Юстас ни съобщава, Негово величество поставил Джек на коляното си, докато седял на Железния трон по време на съвета и бил чут да казва:

— Един ден това ще бъде твоето място, момко.

Раждането взело своето от принцесата; тя така и не свалила теглото, което била натрупала, и по времето, когато най-малкото момче било родено, тя била дебела и с широка талия, а моминската ѝ красота — избледняващ спомен, въпреки че била само на двадесет години. Според Гъбарко, това само задълбочило възмущението на нейната доведена майка, кралица Алисънт, която си оставала стройна и грациозна на два пъти по-голяма възраст.

Греховете на бащите често се предават на синовете, са казали мъдри хора; и същото се отнася за греховете на майката. Враждебността между кралица Алисънт и принцеса Ренира била преминала и у синовете им. Трите момчета на кралицата, принцовете Егон, Емонд и Дерон станали върли съперници на племенниците си Веларион, обидени, че им били откраднали това, което те смятали за свое рождено право — Железният трон. Въпреки, че и шестте момчета присъствали на едни и същи пирове, балове и веселби, и понякога

тренирали заедно на двора при един и същ учител по оръжие, и учили при едни и същи майстери, тази насилена близост само допринесла за взаимната им неприязън, вместо да ги сближи като братя.

И докато принцеса Ренира не харесвала своята мащеха — кралица Алисънт, то тя се привързвала все повече и повече към своята етърва, лейди Лена. Тъй като Дрифтмарк и Драконов камък били близо, Демън и Лена често посещавали принцесата, както и тя тях. Много пъти, те летели заедно върху драконите си и женският дракон на принцесата, Сиракс, снесъл няколко яйца. През 118 година сл.З.Е., с благословията на крал Визерис, Ренира обявила годеща на двамата си по-големи сина с дъщерите на принц Демън и лейди Лена. Джекерис бил на четири, Лусерис на три, а момичетата на две. А през 119 година сл.З.Е., когато Лена забременяла отново, Ренира отлетяла до Дрифтмарк, за да помага при раждането.

И така се случило, че принцесата била до своята етърва през третия ден на онази проклета година — 120 година сл.З.Е., Годината на Червената пролет. Продължилото цял ден и цяла нощ раждане оставило Лена Веларион бледа и слаба и все пак тя родила сина, който принц Демън бил чакал толкова дълго. Но бебето било уродливо и деформирано и умряло след час. Майка му го последвала скоро. Изтощителното раждане било изцедило всичките сили на лейди Лена, а скръбта допълнително я отслабила, оставяйки я безпомощна пред атаката на следродилната треска.

Когато състоянието ѝ силно се влошило, въпреки всички усилия на младия майстер на Дрифтмарк, принц Демън отлетял до Драконов камък и довел личния майстер на принцеса Ренира, по-възрастен и по-опитен мъж, известен с уменията си на лецител. За жалост, майстер Герардис дошъл прекалено късно. След три дни бълнуване, лейди Лена напуснала тленната си обвивка. Тя била само на двадесет и седем. През последния ѝ час, казват, лейди Лена станала от леглото и излязла от стаята си, опитвайки се да намери Вхагар, за да полети за последен път, преди да умре. Но силите ѝ я напуснали на стълбите на кулата и там тя се строполила и умряла. Съпругът ѝ, принц Демън я отнесъл до леглото ѝ. След това, принцеса Ренира останала с него по време на бдението над трупа на лейди Лена и го утешавала.

Смъртта на лейди Лена била първата трагедия през 120 година сл.З.Е., но не и последната. Това била годината, в която от дълго време

подклажданите напрежение и ревност, мъчеци Седемте кралства най-накрая избухнали. Година, през която много щели да имат причини да плачат и скърбят и да разкъсват дрехите си... Въпреки че, никой нямал по-голяма причина да го направи от Морския змей, лорд Корлис Веларион, и неговата благородна съпруга, принцеса Ренис, Почти кралицата.

Лордът на Висок прилив и неговата съпруга още скърбели за обичната си дъщеря, когато Странникът ги навестил отново, този път, за да отнесе сина им. Сър Ленор Веларион, съпругът на принцеса Ренира и предполагаемият баща на децата ѝ, бил убит, при посещението си на панаира в Града на Подправките, смъртоносно намушкан от своя приятел и спътник сър Карл Кори. Двамата мъже се били скарали преди остриетата да бъдат извадени, съобщили търговците от панаира на лорд Веларион, когато той дошъл да прибере тялото на сина си. Кори вече бил избягал, ранявайки мъжете, които се опитали да го спрат. Някои твърдят, че го чакал кораб недалеч от брега. Той никога повече не бил видян.

Събитията около убийството остават неясни и до ден-днешен. Великият майстер Мелос пише само, че сър Ленор бил убит от един от домашните си рицари след кавга. Септон Юстас ни дава името на убиеца и твърди, че мотива за убийството е ревност. Ленор Веларион бил отегчен от приятелството на Карл и започнал да се влюбва в новия си любимец, красив млад скуайър на шестнадесет. Гъбарко, както винаги, разказва най-зловещата теория, според която принц Демън бил платил на Карл Кори да се отърве от съпруга на принцеса Ренира, уредил кораб, който да го отведе далеч и след това прерязал гърлото му и го хвърлил в морето. Домашен рицар с относително ниско потекло, Кори се е славел с това, че имал предпочитания на лорд и портмоне на селянин и освен това, бил отдаден на екстравагантни залагания, което доприняся за историята, която ни разказва шута. Все пак няма и капка доказателство, както преди, така и сега, въпреки че Морския змей предложил награда от десет хиляди златни дракона на този, който го отведе до сър Карл Кори или предаде убиеца за бащиното му отмъщение.

Дори това не било краят на нещастията, които белязали ужасната година. Следващото се случило във Висок прилив, след погребението на сър Ленор, когато кралят и дворът му били отпътували за Дрифтмарк за погребалната клада, много от тях на гърбовете на своите дракони. (Толкова много дракони имало, че септон Юстас написал, че Дрифтмарк се е превърнал в новата Валирия.)

Жестокостта на децата е всеизвестна. Принц Егон Таргариен бил на тринайсет, принцеса Хелена на дванайсет, принц Емонд на десет и принц Дерон на шест. И Егон и Хелена били ездаци на дракони. Хелена летяла върху Мечтан огън, женският дракон, който някога принадлежал на Рена, „черната булка“ на Мегор Жестокия, докато за младия Слънчев огън на Егон се говорело, че бил най-красивият дракон на света. Дори принц Дерон си имал свой — красив син женски дракон, на име Тесарион, въпреки че на него тепърва му предстояло да язди. Само средният син, принц Емонд, си нямал, но Негово височество се надявал да поправи това и подхвърлил идеята, че може дворът да се премести временно на Драконов камък след погребенията. Много драконови яйца можели да бъдат открити под Драконов връх, както и няколко новоизлюпени. Принц Емонд можел да си избере, „ако бил достатъчно смел“.

Дори на десет на принц Емонд не му липсвала смелост. Подигравката на краля го жегнала и той твърдо решил, че няма да чака за Драконов камък. За какво щели да му послужат няколко недорасли новоизлюпени дракона или някакви глупави яйца?

Точно там, във Висок прилив, бил драконът, който той заслужавал: Вхагар, най-старият, най-големият, най-ужасяващият дракон на света.

Дори за син от дома Таргариен съществувала опасност при приближаването на чужд дракон, особено стар и раздразнителен, който наскоро е загубил ездача си. Баща му и майка му никога нямало да му позволят да доближи Вхагар и Емонд го знаел. Така че той се уверил, че те не знаят, измъкнал се от леглото си на разсъмване, докато другите още спели и се промъкнал до големия външен двор, където Вхагар и другите дракони били нахранени и завързани. Принцът се надявал да

възседне Вхагар тайно, но докато си промъквал към дракона, отекнал момчешки глас.

— Ти стой далеч от нея!

Гласът принадлежал на най-младия му племенник, Джофри Веларион, тригодишно момче. Тъй като бил ранобуден, Джоф се бил измъкнал от леглото си, за да види своя собствен млад дракон, Тираксес. Страхувайки се, че момчето ще събуди останалите, Емонд го зашлевил, изкрещял му да пази тишина, а след това го блъснал в купчина драконови испражнения. Когато Джоф започнал да пици, Емонд изтичал до Вхагар и се качил на гърба ѝ. По-късно щял да каже, че бил толкова изплашен да не го хванат, че забравил да се страхува, че може да бъде изпечен и изяден.

Наречи го смелост, наречи го лудост, наречи го късмет или волята на боговете, или капризът на драконите. Кой може да знае мислите на такъв звяр? Знаем само това: Вхагар изревала, изправила се на краката си, разтърсила се яростно... и след това разкъсала веригите си и полетяла. И момчето-принц Емонд, станал драконов ездач, обикаляйки два пъти кулите на Висок прилив, преди да се спусне.

Но когато се приземил, там го чакали синовете на Ренира.

Джофри бил изтичал да извика братята си, когато Емонд полетял и Джек и Люк се били отзовали. Принцовете Веларион били по-малки — Джек бил на шест, Люк на пет, Джоф на три — но били трима и били въоръжени с дървени мечове от тренировъчния двор. Те яростно нападнали Емонд. Той обаче, не се оставил, а с юмрука си счупил носа на Люк, след това издърпал меча от ръцете на Джоф и го строшил в тила на Джек, който паднал на колене от удара. Когато по-малките момчета започнали да пълзят обратно и надалеч от него, окървавени и насинени, принцът започнал да им се подиграва, наричайки ги Силните^[3]. Джек бил достатъчно голям, за да схване обидата. Той отново скочил към Емонд, но по-голямото момче започнало да го налага зверски с юмруци... докато Люк, който идвал, за да спаси брат си, не извадил камата си, а след това замахнал към лицето на Емонд, избождайки дясното му око. Когато конярчетата пристигнали, за да ги разтърват, принц Емонд се гърчел на земята, виейки от болка, а Вхагар ревяла.

По-късно, крал Визерис се опитал да ги помири, като накарал всяко от момчетата да се извини официално на съперника си, но тази

учтивост не успокоила майките им. Кралица Алисънт настояла едно от очите на Лусерис да бъде извадено, заради окото, което Емонд изгубил. Ренира не само нямало да позволи това, но дори настояла принц Емонд да бъде разпитан „внимателно“, докато той не разкрие къде бил чул да наричат синовете ѝ Стронг. Разбира се, да ги нарекат по този начин било равносилно на това да ги нарекат копелета, без право на наследяване... а самата тя обвинявана във върховна измяна. Когато кралят го притиснал, принц Емонд признал, че го чул от брат си, Егон, който му бил казал, че те са Стронг.

Принц Егон казал само:

— Всички знаят. Само ги погледнете.

Крал Визерис сложил край на разпита, обявявайки, че повече не иска да слуша. Нямало да има извадени очи, решил той... но ако някой, било то мъж, жена или дете, благородник, простолюдие или кралска особа, нарече внуците му Стронг отново, езикът му щял да бъде откъснат с нажежени клещи. Негово величество още наредил на жена си и дъщеря си да се целунат и да си разменят клетви за любов и привързаност, но техните фалшиви усмивки и празни думи не заблудили никого, освен краля. А колкото до момчетата, принц Емонд по-късно казал, че е загубил око, но е спечелил дракон и го смятал за честна размяна.

За да избегне по-нататъшни конфликти и за да сложи край на тези „подли слухове и клевети“, крал Визерис заявил, че кралица Алисънт и синовете ѝ щели да се върнат заедно с него в двора, докато принцеса Ренира и нейните синове щели да останат на Драконов камък. Занапред, сър Ерик Каргил от Кралската гвардия щял да бъде неин заклет щит, а Кокалотрошача трябвало да се върне в Харънхъл.

Тези наредби не се харесали на никого, пише септон Юстас. Гъбарко не се съгласява: поне един мъж бил доволен от заповедите, защото Драконов камък и Дрифтмарк били доста близо и това съседство предоставяло на Демън Таргариен възможност, често да утешава своята племенница принцеса Ренира, без кралят да знае.

Въпреки че Визерис I щял да управлява още девет години, кървавите семена на Танца на драконите били посетени и 120 година сл.З.Е. била годината, в която те започнали да никнат.

Последвала гибелта на двамата по-възрастни Стронг. Лионел Стронг, лорд на Харънхъл и Ръка на краля, придружавал своя син и наследник сър Харвин при завръщането му в огромния, полуразрушен замък на брега на езерото. Скоро след пристигането им избухнал пожар в кулата, където спели. Баща и син намерили смъртта си, заедно с трима васали и дузина слуги. Причината за пожара така и не била открита. Едни го отдават просто на злощастна случайност, втори шушукат, че седалището на Харън Черния е прокълнато и носи гибел на всеки, който го владее. Мнозина вярват, че буйният огън е бил запален от човешка ръка. Гъбарко предполага, че това е дело на Морския змей — отмъщение към мъжа, който бил сложил рога на сина му. Септон Юстас по-основателно подозира, че така принц Демън е отстранил съперник за сърцето на принцеса Ренира. Други пък смятат, че Ларис Кривото стъпало може да стои зад това — след смъртта на баща му и брат му, Ларис Стронг станал лорд на Харънхъл.

Най-обезпокоителната възможност била подсказана не от друг, а от Великия майстер Мелос, който размишлява, че самият крал може да е издал заповедта. Ако Визерис е приел за верни слухове за бащинството на децата на Ренира, може да е предпочел да премахне мъжа, обезчестил дъщеря му, вместо да признае, че синовете ѝ са копелета. Ако това е вярно, смъртта на Лионел Стронг е била нещастно обстоятелство, тъй като решението на Негова светлост да съпроводи сина си до Харънхъл било неочаквано.

Визерис бил свикнал да се осланя на силата и съветите на своята Ръка, лорд Стронг. На четиридесет и три години, Негово величество бил доста затлъстял и вече не притежавал жизнеността на млад мъж. Той бил измъчван от подагра, болки в ставите и гърба, както и от стягане в гърдите, което се появявало и изчезвало, оставяйки го зачервен и задъхващ се. Управлението на кралството било нелека задача; кралят имал нужда от сигурна, способна Ръка да поеме част от бремето му. За кратко обмислял дали да изпрати да повикат принцеса Ренира. Кой би властвал заедно с него по-добре от дъщерята, която възнамерявал да го наследи на Железния трон? Но това би означавало да върне принцесата и синовете ѝ обратно в Кралски чертог, където съперничеството с кралицата и тези от нейната кръв би било

неизбежно. Той помислил и за брат си, докато не си припомнил предишните действия на принц Демън в Малкия съвет. Великият майстер Мелос предложил да издигнат някой по-млад и изредил няколко възможни имена, но Негово величество избрал опита пред младостта и призовал в двора сър Ото Хайтауър, бащата на кралицата. Той бил заемал тази длъжност и преди, при двама крале — Визерис и Стария крал.

Но едва сър Ото пристигнал в Червената цитадела да поеме поста си, до двора достигнала вестта, че принцеса Ренира се е омъжила повторно, вземайки за съпруг чичо си, Демън Таргариен. Принцесата била на двадесет и три години, а принц Демън — на тридесет и девет.

Кралят, придворните, простолудието — всички посрещнали новината с възмущение. Не била изминала и половин година от смъртта на съпругата на Демън, нито от смъртта на съпруга на Ренира.

— Повторна женитба, извършена толкова скоро, е обида към паметта им — отсякъл гневно кралят.

Бракосъчетанието било извършено на Драконов камък, бързо и потайно. Според септон Юстас, Ренира знаела, че баща ѝ никога няма да одобри този брак и се омъжила набързо, за да е сигурна, че той няма да успее да го предотврати. Гъбарко предлага друга причина — принцесата отново чакала дете и не искала то да се роди копеле.

И така ужасната 120 година сл.З.Е. приключила, както и била започнала — с жена в родилни мъки. Бременността на принцеса Ренира имала по-щастлив изход от тази на Лена. Докато годината приближавала края си, тя дала живот на малък, но здрав син — блед принц с тъмновиолетови очи и сребърна коса. Нарекла го Егон. Принц Демън най-после имал жив син от собствената си кръв... и този нов принц, за разлика от тримата си братя, бил чист Таргариен.

В Кралски чертог кралица Алисънт била обзета от силен гняв, когато научила, че бебето носи името Егон, приемайки го като обида към собствения ѝ Егон... и най-вероятно било именно обида. (Отсега нататък ще назоваваме сина на кралица Алисънт Егон Стария, а сина на принцеса Ренира — Егон Младия.)

122 година сл.З.Е. трябва да е била радостна за дома Таргариен. Принцеса Ренира отново легнала на родилното легло и дарила чичо си Демън с втори син, когото нарекли Визерис, като дядо му. Момчето било по-дребно и не така силно като брат си Егон и братята си Веларион, но се оказало изключително надарено дете... въпреки че, като зловещо знамение, драконовото яйце, поставено в люлката му, не се било излюпило. „Зелените“ приели това за лоша поличба и открито го заявявали.

По-късно същата година в Кралски чертог също празнували сватба. Според древната традиция на дома Таргариен, крал Визерис оженил сина си Егон Стария за дъщеря си Хелена. Женихът бил на петнадесет години, мързеливо и някак мудро момче, казва ни септон Юстас, но със завидни апетити — чревоугодник на масата, склонен да се налива с ейл и силно вино, и да пощипва и гали всяко слугинче, което се озове в обсега му. Невестата, сестра му, била едва на тринадесет. Макар и по-закръглена и не така забележителна като повечето Таргариен, Хелена била приятно, весело момиче и всички били съгласни, че ще се превърне в чудесна майка.

Така и станало, и то скоро. Едва година по-късно, през 123 година сл.З.Е., четиринадесетгодишната принцеса родила близнаци — момченце, което нарекла Джеерис и момиченце на име Джеера. „Сега принц Егон има свои наследници“, обявили радостно „зелените“ в двора. В люлката на всяко от децата било положено по едно драконово яйце и скоро се появили два новоизлюпени дракона. Въпреки това не всичко с близнаците било наред. Джеера била мъничка и растяла бавно. Не плачела, не се усмихвала, не правела нищо от нещата, нормални за едно бебе. Брат ѝ, макар и по-едър и здрав, също не бил толкова идеален, колкото се очаквало от един принц Таргариен. Той имал шест пръста на лявата си ръка и шест пръста на всеки крак.

Съпругата и децата не могли да обуздаят плътските апетити на принц Егон Стария, който станал баща на две копелета през същата година, в която се родили законните му близнаци — момче от девица, чиято девственост купил на Улицата на коприната, и момиче от една от майчините му прислужнички. А през 127 година сл.З.Е. принцеса Хелена дала живот на втори син, който получил драконовото си яйце и името Мелор.

Другите синове на кралица Алисънт също се развивали. Принц Емонд, въпреки загубата на окото си, успял да стане изкусен и опасен майстор на меча под ръководството на сър Кристън Коул, но си оставал необуздано и своеволно дете, избухливо и злопаметно. Малкият му брат, принц Дерон бил най-харесваният измежду синовете на кралицата — толкова умен, колкото и галантен, а и с най-привлекателна външност. Когато през 126 година сл.З.Е. навършил дванадесет години, Дерон бил изпратен в Староград да служи като виночерпец и скуайър на лорд Хайтауър.

* * *

Същата година, отвъд залива Черна вода, Морския змей бил внезапно повален от треска. Докато той лежал прикован на леглото си, обграден от майстери, възникнал проблемът кой ще го наследи като лорд на Приливите и господар на Дрифтмарк, ако болестта го отнесе. Тъй като законородените му деца били мъртви, по закон всички негови земи и титли трябвало да преминат у внука му Джекерис. Ала Джек навярно щял да седне на Железния трон след майка си, затова Ренира увещавала болния да определи за свой наследник втория ѝ син — Лусерис. Лорд Корлис обаче имал и шест племенника и най-възрастният от тях, сър Вемонд Веларион, обявил, че наследството му принадлежи по право... поради това, че синовете на Ренира са копелета, заченати от Харвин Стронг. Принцесата не се забавила да отвърне на това обвинение. Тя изпратила принц Демън да залови сър Вемонд, взела главата му, а с тялото нахранила дракона си.

Дори и това не сложило край на въпроса. По-младият брат на сър Вемонд хукнал към Кралски чертог с жена си и синовете си да искат справедливост и да предявят претенциите си пред краля и кралицата. Крал Визерис, вече извънредно дебел и червендалест, едва имал сили да изкачи стъпалата до Железния трон. Негово Величество ги изслушал с каменно мълчание, а след това наредил езиците им да бъдат изтръгнати, до последния.

— Бяхте предупредени — заявил той, докато ги отвеждали. — Няма да слушам повече от тези лъжи.

Оттегляйки се, Негово величество се препънал и като посегнал да намери опора, порязал лявата си ръка чак до костта на едно от нащърбените остриета, стърчащи от трона. Въпреки че Великият майстер Мелос промил раната с вряло вино и превързал ръката с лено платно, напоено в лечебни мехлеми, скоро дошла и треската, и мнозина се опасявали, че кралят може да умре. Единствено пристигането на принцеса Ренира от Драконов камък променило хода на събитията. Тя водела със себе си собствения си лечител, майстер Герардис, който бързо отстрил два пръста от ръката на Негово Величество, за да спаси живота му.

* * *

Макар и отслабен от премеждието си, крал Визерис скоро се завърнал към управлението на кралството. В първия ден на 127 година сл.З.Е. бил организиран пир по случай оздравяването му. И на принцесата, и на кралицата било заповядано да присъстват, заедно с всичките си деца. Всяка носела цветовете на другата в знак на добри чувства и — за огромно удоволствие на краля — били разменени взаимни уверения в любов. Принц Демън вдигнал тост в чест на сър Ото Хайтауър и му благодарил за вярната му служба като Ръка. На свой ред сър Ото възхвалявал смелостта на принца, докато децата на Алисънт и Ренира се поздравявали с целувки и делели хляб на масата. Или поне така е записано в дворцовите хроники.

При все това Гъбарко ни съобщава, че по-късно вечерта, след като крал Визерис се оттеглил (Негово величество още се уморявал бързо), Емонд Едноокия вдигнал чаша за братовчедите си Веларион, описвайки с подигравателно възхищение кестенявите им коси, кафявите им очи и... силата им.

— Никога не съм срещал някой толкова силен като милите ми братовчеди — завършил той. — Затова нека пресушим чаши за тези три силни момчета!

Още по-късно, съобщава ни шутът, Егон Стария се обидил, когато Джекерис поканил жена му Хелена на танц. Двамата принцове си разменили гневни думи и можело да се стигне и до удари, ако не била намесата на Кралската гвардия. Не ни е известно дали крал

Визерис някога узнал за тези случки, но принцеса Ренира и синовете ѝ се завърнали в седалището си на Драконов камък още на следващата сутрин.

* * *

След загубата на пръстите си, Визерис I не седнал на Железния трон никога повече. Оттогава той избягвал тронната зала, предпочитайки да приема посетители в покоите си, а след време и в спалнята си, обграден от майстери, септони и верния си шут Гъбарко — единственият човек, който все още можел да го разсмее (както твърди Гъбарко). Негово величество възвърнал част от старата си жизненост, след като Великия майстер Мелос починал и бил заменен от Герардис, чиито отвари и тинктури се оказали по-резултатни от лечението с пиявици на Мелос. Но такива периоди на подобрене били краткотрайни и подаграта, болките в гърдите и задъхването продължавали да измъчват краля. С влошаването на здравето му, Визерис оставял все повече и повече властта над кралството на Ръката си и на Малкия съвет.

* * *

Докато Седемте кралства посрещали 129-тата година сл.З.Е. с големи огньове, празненства и оргии, силите на крал Визерис I Таргариен отслабвали съвсем. Болките в гърдите му били станали толкова ужасни, че вече не можел да изкачва стъпала и трябвало да го носят из Червената цитадела със стол. С настъпването на втория месец от годината, Негово величество изгубил всякакъв апетит и управлявал кралството от леглото си... когато изобщо имал сили да управлява. В това време, на Драконов камък, принцеса Ренира отново чакала дете. Тя също била на легло, а съпругът ѝ, принцът-рenegат бил неотлъчно до нея.

* * *

На третия ден от третата луна на 129 година сл.З.Е., принцеса Хелена с трите си деца посетила краля в покоите му. Близнаците Джеерис и Джеера били на шест години, а брат им Мелор — само на две. Негово Величество свалил един перлен пръстен от ръката си и го дал на бебето да играе, а на близнаците разказал как техният прапрапрадядо и съименник Джеерис Стария крал прелетял с дракона си отвъд Вала и разгромил огромна армия от диваци, великани и варги. Децата слушали внимателно. После кралят ги отпратил, извинявайки се с умората си. Визерис от дома Таргариен, първи с това име, крал на андалите, на ройнарите и на Първите, повелител на Седемте кралства и пазител на владенията, затворил очи и заспал, за да не се събуди повече.

* * *

Негово Величество бил петдесет и две годишен и бил управлявал по-голямата част от Вестерос в продължение на двадесет и шест години.

Историята за дръзките подвизи и черните злодеяния на принц Демън Таргариен, както и за героичната му смърт в последвалото кръвопролитие, е добре известна на всеки, затова ще сложим край на разказа си тук.

След това бурята се разразила, драконите танцували и загинали.

[1] Кралски чиновник в средновековна Англия и други феодални държави, назначаван от краля за изпълнение на съдебни и административни функции в неговите владения. Терминът „юстициар“ произлиза от латинското *justiciarius* или *justitarius*, означаващо „човек на справедливостта“. — Б.ред. ↑

[2] Вид боздуган с шипове. — Б.пр. ↑

[3] Игра на думи — на английски домът на предполагаемия им баща е Strong — силен. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.